

DISSERTATIO ACADEMICA

EXPLICANS VOCES PENTATEUCHI PERSICI,
IN LEXICO RICHARDSONIANO VEL
OMISSAS VEL NON SATIS
EXPOSITAS.

P. II.

QUAM,

VENIA FAC. PHILOS. IMP. UNIV. ABOËNS.

PUBLICO EXAMINI MODESTE OFFERUNT

Mag. CAROLUS GUSTAVUS SJÖSTEDT,

Linguae Rusf. ad Scholam Cath. Ab. Magister,

ET

FRIDERICUS EDVARDUS HAKE,

*Stipendiarius Publicus,
Tavastensis.*

In Auditorio Philosophico die XXIV Maij MDCCCXXVI.

hor. p. m. folit.

ABOÆ, Typis FRENCKELLIORUM.

DISERTATIO ACADEMICA

REPLICAE VOCE TRITATIONE TRITIO

AN ALIO RICHES SOLIUS VEL

NON GERMANI NON BELLIS

EXPOSITIS

P. M.

DEUM

FRANZ FAC. PUNSONIER. U. CIV. ACADEMIA

ASSOCIATI ACADEMIAE AUSTRIACAE

REPUBLICAE AUSTRIACAE VIENNAE

IN AEDIBUS ACADEMICIS

ET

FRANZ FAC. PUNSONIER. U. CIV. ACADEMIA

IN AEDIBUS ACADEMICIS

ABO. Typis P. M. P. M. P. M.

p. *برشگی* *bardagi*, *nomen abstractum* a *برده* *bardah*,
 captivitas. *جامه‌ی برشگی* *jāmahī bardagi* vestis captivitatis,
 Deut. XXI, 13, est: vestis, qua in statu captivitatis induta
 fuit. (femina) *در برشگی رفتن* *raftan dar bardagi* ire in capti-
 vitatem, captivus abduci, Deut. XXVIII, 41. Haud raro
برشگی, est i. q. *برده* maacipium bello captum, captivus, a.
 Sic: *برشگی* captivas, Num. XXXI, 12, 19, est: captivi.
در برشگی *dar bardagi* in captivitate, Deut. XXI, 11, est:
 inter captivos sive in turba captiva. *باز شکراندن برشگی* *bāz*
gardāndan bardagi, Deut. XXX, 3, reducere captivos.

p. *برش* *burish*, Exod. XXXIII, 11, *nomen actionis*, *ap-*
penso *ش*, *derivatum ab apocopata* præsentis participii
forma *بر* *bur*, quod participium *بر* referri potest tum ad *بردن*
burdan portare, ferre, ducere, tum ad *بریدن* *burīdan*, sive
بریدن *burīdan* scindere, abscindere, circumcidere. Illa deri-
 vatio hujus vocis aptissima ideo videtur, quod *برش* a *بردن*
 facillime descendat, verbumque hebr. *ברש*, quod in textu
 hebr. l. c. legitur, saltim *translate*, significet, *recesfit*, *disces-*
fit; quæ recedendi, eundi & discedendi notio verbo allato
ברدن quoque competit, cum haud pauca sermonis perfici verba
 & *intransitive & transitive* adhibeantur, e. g. *راندن* *rāndan* pr.
trahere, *ducere*, interdum tamen, ut apud FERDUSIUM, (*Chre-*
somathia Pers. WILKENI, *Lipsiæ* 1805, p. 192) etiam *trahi*,
 E *duci*,

duci, ire, venire. Hinc *برش* foret, itio, abitio, & *برش شدن* *burish shudan*, l. c. significaret: abire, recedere. Quod ad sensum loci citati haud quidem male. Illi tamen derivationi vocis *برش* hanc, secundum quam *بریدن* a *برش* *بریدن* sive *بریدن* descendit, ob Exod. XIII, 22, ubi *برش* hebr. *בָּרַשׁ*, omnino eodem modo, quo, Exod. XXXIII, II, exprimitur, scriptum, a Tawuso translatum est: *بریده شو* *buridah shūd*, pr. abscindatur, (i. e. recedat) præferre fumus coacti. Quæ abscindendi significatio *ברש* hebr. *בָּרַשׁ*, collato cum ar. *مَنَسَّ* cepit *rem opesve* paulatim, partem post partem (vide GOLII *Lexicon*) haud inepte competit. Hinc *برش* est: abscisio; remotio, separatio, recessio: unde *برش شدن*, Exod. XXXIII, II, est: abscindi; removeri, separari, recedere. Huic explanationi *برش* repugnare videtur, quod participium apocopatam *بریدن* scribatur *بر* *burr*, ut ea ostendunt tempora, quæ a participio apocopato sive imperativo ducunt originem, quorum plura in versione perf. Pentateuchi occurrunt exempla, Vide Exod. XII, 44. XXI, 33. XXIII, 32. XXXIV, 10, 12, 13, 15. XXXIX, 3. Levit. XXV, 3, 4, 5, &c. Quæ participium apocopatum sive imperativum *بریدن* designandi ratio, cum infinitivus *بریدن* pro vulgari *بریدن* valde raro, e. g. Exod. IV, 26. Levit. XXVI, 5, legatur, temporeque ab apocopata infinitivi forma sive tertia persona præteriti descendente per *و* duplicatum non nisi interdum, vide Exod. XX, 25. Levit. XXII, 22, scribantur, ideo forsitan est adhibita, ut discernantur participia apocopata verborum *بریدن* & *بریدن* temporaque ab illis derivata. Difficultas tamen, quæ

quæ hinc circa explicationem vocis *בִּרְשׁוֹ* oriatur, eo modo forsan tolli potest, ut alterum *ר*, ob accedentem litteram *שׁ* elisum esse statuas.

p. *בִּירְנִתְרָה* *bi-jangarah*, cuniculus, Levit. XI, 5. Deut. XIV, 7, forsan a *בִּירָן* *bazan* occa, & *גָּרָה* *garah* calix, scyphus, sic dictus, quod terram evertat, formamque habeat, quæ scyphum quodammodo referat. Cui derivationi *בִּירְנִתְרָה* sententia arridet eorum, qui *רֹ* hebr. *רָפָן* a r. ar. *سَقَن* sive *سَقَر* verit, averit, derivant transferuntque *cuniculum*. Sed quæcunque & sit derivatio vocis *בִּירְנִתְרָה*, significatio tamen *cuniculi* ad fidem valde fit prona e paraphrasibus chaldæis JONATHANI & ONQUELOSI, in quibus ll. cc. legitur *מִבְּרָן*, pro quo apud JONATHANUM, Levit. XI, 5, *מִבְּרָן* occurrit, *cuniculus*, a chald. *מִבְּרָן* salire, prosilire, (quæ denominatio in *Jaculum Jerboam* optime quoque cadit) ad quam interpretationem *רֹ* hebr. *רָפָן* versio arabica, in qua ll. cc. legitur *وَسْر* (circa quam vocem vide *Lexica GOLII*, MENINSKII & RICHARDSONI *f. v.*) prope etiam accedit. Quæ versiones, præcertim cum ex iisdem translatae in Pentateucho persico interdum occurrant dictiones, præter textum hebræum, in casibus ambiguis consulendæ videntur. Significatio *cuniculi* ll. cc. ubi de animalibus ruminantibus quæstio est, aptissima haud quidem censenda est. Hæc tamen difficultas inde, quod antiquiores non videantur ubique satis attendisse ad veram ruminationem, videtur tollenda.

a. *buġilah*, Deut. XXIV, 1. *buġilah* videtur esse Arabum *بُعُولَة*, inf. c. I. *בַּעַל* chald. & hebr. *בַּעַל*, syr. *בַּעַל* conjugium iniiit, maritus vel uxor evasit. *بُعُولَة كَرْن* *buġilah kardan* conjugium inire, uxorem ducere, l. c.

p. *bulbul*, luscinia, Levit. XI, 18. Translatio hebrææ vocis *רָחַם* l. c. per perficam *בִּלְבִּל* haud vera est censenda. Hebræa nempe vox *רָחַם*, collata cum ar. *رَحْمٌ* & *رَحْمَةٌ* potius est quædam vulturis vel falconis species. (Vide BOCHARTI *Hieroz.* & *Lexica SIMONIS & GOLII* f. v.) *רָחַם* a. r. *רָחַם*, ar. *رَحْمٌ* lenis & mollis fuit, procul dubio derivatur. Quæ tamen denominatio petenda est, non a tenero, molli & suavi cantu, qui ansam translationi perficæ præbuisse videtur, sed inde, quod avis, nomine *רָחַם* insignita, pullos suos tenerrime diligit, molliterque ovis incumbat suis, quæ molliter ovis incumbendi notio in vultures & falcones bene cadit competitque ar. verbo *رَحِمَ* in IV, nec non in I, ubi significat, incubuit *ovis gallina*. Perfica translatio *רָחַם* quoque ejus rei ergo, quod l. c. de avibus impuris sit quæstio, profusus inepta videtur. Nec *בִּלְבִּל*, Deut. XIV, 17, ubi textus hebr. habet *רָחַם*, sed *רחם*, hebræis characteribus expressum, in versione perf. legitur.

בְּמֹת hebr. *בְּמֹת*, pl. *בְּמֹת*, chald. *בְּמֹת* & *בְּמֹת*, loca excelsa. *בְּמֹת* hebr. *בְּמֹת* domini locorum excelsorum, Num. XXI, 28, sunt, qui tenent & incolunt loca excelsa sive juga montium. Pro *בְּמֹת*, quod l. c. solummodo occur-

occurrit, leguntur in versione TAWUSI tres perficæ voces.

1) بلنديها *pulandihā*, pl. بلندي *bulandī*, loca excelsa, Num. XXI, 20. 2) بلنجاها *bulanjahā*, pl. بلنجا *bulanjā*, loca alta & excelsa, Deut. XXXII, 13. 3) بلندان *bulandān*, pl. بلند *buland*, loca excelsa, Deut. XXXIII, 29, ubi per loca excelsa intelliguntur terga hostium devictorum.

p. بومي *būmi*, (a بوم *būm* limes, regio, solum) indigena. ي nempe additum primitivæ voci interdum indicat personam, quæ familiaritatem contraxit cum re, quæ primitivā insignitur. Sic: نبي *nayī* tibicen, a ني *nay* tibia. Hinc بومي, est: qui quali familiaritatem contraxit cum solo, indigena, *αὐτόχθων*. In *Lexico RICHARDSONI* significatio *indigenæ* etiam τω *būm* trebuitur. Loci tamen Pentateuchi quam plurimi, ut Levit. XVI, 29. XVII, 15. XVIII, 26. XIX, 34. XXIII, 42. XXIV, 15, 22. Num. XV, 13, 29, 30, ostendunt significationem *indigenæ* τω *būmi* non vero τω *būm* competere.

p. بي زه *bī zihah*, (femininum, in morem linguæ hebrææ, quem arabica quoque imitatur, formatum a بي زه *bī zih*, pr. stillatione & exsudatione carens, sterilis) femina sterilis, Deut. VII, 14.

p. بيني جوغ *bīnī chūgh*, a بيني *bīnī* nasus, & جوغ *chūgh* fossa per hortos vel campos ducta, unde بيني جوغ est: naso depresso præditus, simus, Levit. XXI, 18.

p. *پادیاوند* *pādyāwand*, 1) validus, fortis, potens, *پادیاوند شدن* *pādyāwand shudan* invalescere, potentem fieri, Genes. XXVI, 16, corroborari, Genes. XXXVIII, 29, quo loco textus hebr. habet: *פָּרַץ* *rupit*, perrupit, quod tamen, *antecedens pro consequente*, per *پادیاوند شدن* perfice transferri potest. 2) profundus. *آبها پادیاوندان* *ābhā pādyāwandān* aquæ profundæ, Exod. XV, 10. — Ad genium linguæ persicæ, quia adjectiva conjuncta cum substantivis nullam subeunt mutationem, pro *پادیاوندان* l. c. dicendum foret *آبها پادیاوند* *ābhā pādyāwand*. — 3) eximius, excellens, magnificus, Exod. XV, 11. 4) princeps, unde pl *پادیاوندان* *pādyāwandān* principes, Exod. XV, 11. 5) fortitudo, robur, Genes. XXXVIII, 29, (loco posteriori) ubi legitur: *أَبْر تُو* *abar tō pādyāwand*, super te robur, robustus es, pro quibus vocabulis in textu hebræo, sed in eodem sensu, occurrit: *פָּרַץ עֲלֶיךָ* perruptio facta est per te, sive perruptio- nis causa tu es. In hocce tamen significato loco *پادیاوند* alias legitur *پادیاوندي*. Pro *پادیاوند*, etsi hocce modo constanter scribatur in Pentateucho persico, dici quoque potest *بادیاوند* *bādyāwand*. Quin & significationes, quæ huic competunt vocī, forsan facilius componuntur a *باد* *bād* spiritus, & *یاءوند* *yāwand* rex, unde *بادیاوند* est: spiritu regio præditus, animosus, fortis; quam a *پاد* *pād*, quod præpositum rominibus significat, tollentem, impredientem, pellentem, & voce allata *یاءوند*, unde *پادیاوند* est: qui vel regi h. e. vel

vel potentissimis & fortissimis obstacula ponit, robustus, validus, &c.

p. پادیاوندی *pādyāwandi*, vis, robur, Num. XXIII, 22. Confer. quæ in voce پادیاوند supra allata sunt.

p. پاشه *pāshah*, falco nifus, forsan a پاش *pāsh* diffusio, sic dictus propter abdomen undulatum caudamque fasciis instructam, Levit. XI, 16. Incerta quidem est significatio hebrææ vocis חֲמִס obvenientis in textu hebr. l. c. ut &, Deut. XIV, 15, quo loco in versione persica hæc vox quoque retinetur scribiturque חֲמִס. Quæ tamen hebræa vox, si, ut multi volunt Lexicographi, descendit a חֲמִס, ar. حَمِيسٌ durus, sævus fuit, explicari potest *falco nifus*, quem aviculæ, in eadem cum sit sævisimus, præ ceteris avibus, quæ appellantur rapaces, timent.

p. پاکیز *pākiz*, cujus pluralis eset پاکیزان *pākizān*, infantes, Genes. XLIV, 10. پاکیزان tamen l. c. videtur esse vitiose scriptum pro پاکیزگان *pākizgān*, plurali پاکیزه. Hoc vel inde patet, quod پاکیز nusquam alias in Pentateucho pers. legatur, cum پاکیزه multis locis, ut Exod. XXVII, 20. Levit. XXIV, 2, 7. &c. occurrat, quemadmodum etiam ex eo, quod پاکیزگی (vide infra) non a پاکیز sed a پاکیزه derivetur. Fieri quoque potuit, ut TAWUSUS habuerit پاکیزان pro numero plurali پاکیزه. Minus tamen recte.

p.

p. پاکیزگی *pākizāgī*, puritas, innocentia, Genes. XX, 5.

p. بیرون آمدن پدیدیره *birun āmadan bāpadīrah*, occurfus. *بیرون آمدن پدیدیره* *birun āmadan bāpadīrah* obviam ire alicui, Genes. XIV, 17. Exod. IV, 14. &c. رفتن پدیدیره *raftan bāpadīrah*, Exod. IV, 27, *idem*. استندان پدیدیره *istādan bāpadīrah* ex adverfo stare, Exod. V, 20. VII, 15. آن خدا *bāpadīrah an khudā* in occurfum Dei, Exod. XIX, 17, est: versus montem Sinai, in quo Deus præfens esse credebatur. *بایدیره های فالها* *bāpadīrahī faalhā* in occurfum auguriorum, Num XXIV, 1, est: ad consulenda oracula, ad captanda auguria. Pro *بایدیره*, etfi hoc modo femper scriptum occurrat in Pentateucho perfico, apud RICHARDSONUM nec non in *Appendice Lexici Meninskiani* legitur *بایدیره* *pāzīrah*. *بایدیره* TAWUŞO, forfan ita vifum est, quasi foret compositum a *باید* *padīd* manifestus, apparens, & *ره*, quod interdum, e. g. Deut. XI, 19, pro *راه* *rāh* via, occurrit; unde, cum objecta, quæ in via sive distantia manifeste apparent, in occurfu sint, *بایدیره* foret: occurfus. Causa tamen, cur posterius *د* vocis *باید* per *syncopen* sit omisfum, nulla patet. E contrario *بایدیره*, a *بایدیره* *pazīr* admit- tens, acceptans, recipiens, & *ره* via, significat: viam sive distantiam acceptionis, h. e. distantiam, in qua rem accipere & manu.

manu capere licet. Quin & contendere liceret vocem پذیره; addito s, derivatam esse a پذیر. Hinc پذیره eslet: acceptio, receptio, occurfus.

p. پیر *par*, ala; pinna piscium, Levit. XI, 9, 10. Deut. XIV, 9, 10.

p. پیرکرداه *purkardah*, plenitudo, pl. پیرکردگان *purkardagān*. سنگهای پیرکردگان *sanghāi purkardagān* lapides plenitudinum, Exod. XXV, 7, sunt: lapides infititii.

p. پرسیاه *parsiyāh*, i. q. برسياه *barsiyāh*, ater, fuscus; bilis atra, *metaphorice* fastidium, Num. XI, 12.

p. پرمسیدن *purmasīdan*, palpare, atrectare, contrectare, Genes. XXVII, 12, 22. XXXI, 34. Exod. X, 21. Deut. XXVIII, 29. Pro پرمسیدن in *Lexicis MENINSKII & RICHARDSONI* melius forsā legitur *barmasīdan*. پرمسیدن pariter ac برسیدن sine dubio descendunt a مسیدن *masīdan* delibare, decerpere, verbo perfico, forsā formato ab ar. مَس pro مَس, inf. c. 1. مَس (pro quo quoque occurrit مَس. Vide GOLI Lexicon f, v.) hebr. מַשַׁ, chald. مַش, syr. مַش, quorum verborum, ad diversas linguas pertinentium, significationes ab una eademque *palpandi* nutione derivantur. Verba, saltim nonnulla, quæ composita cum particula بر *bar* intensivam obtinent significationem, e. g.

بر رسیدن *bar rasīdan*, pervenire, assequi, intelligere, procul dubio dantur in sermone persico. Quam intensivam significationem compositione verbi cum voce پُر *pur* plenus, & adverbialiter, plene, haud quidem male exprimere liceat. Exempla tamen verborum, in hocce sensu cum پُر compositorum, aut nulla aut saltem admodum pauca occurrere videntur.

p. پیرورانا *parwarānā*, part. præf. verbi پیروراندن *parwarāndan* sive پیرورانیدن *parwarānīdan*, transitivi פִּירוּרָן *parwardan*, nutriens, nutritor, Num. XI, 12. Ipsum verbum پیروراندن sive پیرورانیدن alias occurrere non videtur. Vocem tamen پیرورانا aridet habere pro participio ideo, quod in textu hebr. l. c. legatur פִּירָן, participium kal פִּירָן.

p. پیرهینکاری *parhēzgarī*, nomen abstractum, a پیرهینکار *parhēzgar*, abstinentia, continentia, specialiter continentia, quem *naziræus* observare erat obligatus, *naziræatus*, Num. XI, 8. Pro پیرهینکاری occurrit quoque پیرهین *parhēz*, *naziræatus*, Num. VI, 9, &c.

p. پیستاه *pastah*, pistacium vel pistacia, Genf. XLIII, 11. Hæc explicatio confirmatur inde, quod locus pistaciis abundans sive pistacetum persice dicatur پیستان *pastān*, indeque, quod in textu hebr. l. c. legatur: פִּסְתָּח *pistacia*.

p. پشتیوان *pushtiwān*, i. q. پشتیبان *pushtibān*. Nonnullæ nempe voces in una eademque significatione modo per و modo per د scriptæ occurrunt. Sic: پاسوان *pāsawān*, Genes. XXXI, 39, i. q. پاسبان *pāsbān* vigil nocturnus. نردوان *narduwān*, Genes. XXVIII, 12, i. q. نردبان *nardubān* scala. دیدوان *didawān*, Genes. XXXI, 49, i. q. دیدبان *didbān* vigil, speculator. کاوین *kāwīn*, Exod. XXII, 17, i. q. کابین *kābīn* sponsalitia dona, dos. پشتیوان, per quam vocem τω hebr. בְּרִיחַ in Pentateucho persico translatum occurrit, proprie quidem est: repagulum, fera, pesfulus. Quæ translatio τω בְּרִיחַ, eidem etfi præceserint paraphrases chaldææ JONATHANI & ONQUELOSI, in quibus occurrunt בְּרִיחַ repagulum, pesfulus, & בְּרִיחַ idem, nec non versio græca, quæ habet, μολός fera, non satis est apta. Locis enim Pentateuchi persici, ut Exod. XXVI, 26, 27, 28, 29. XXXV, 11, ubi پشتیوان legitur, hæcce vox videtur transferenda: vectis, transtrum, transtillum; quæ tamen significatio a primitiva, τω پشتیوان competente, facile derivatur.

p. پوتاه *pūtah*, i. q. بوتاه *būtah*, catinus in quo metalla liquefiunt, Exod. XXXII, 4. In textu hebr. l. c. legitur, פֹּתַח, quæ vox per پوتاه haud inepte translata videtur. פֹּתַח nempe, a r. פָּרַח. פֹּתַח incidit, laceravit, cum metalla, quæ in catino liquefiant, igne quasi lacerentur, *catinus* exponi potest. Nec inde quid difficultatis oritur, quod in textu hebr. l. c. ante פֹּתַח legatur: וַיִּצַּר & ligavit. Verbum nempe צָר, [e]

sequente ב, ut loco citato, significare videtur: indere, infundere. Circa locum allatum conf. Exod. XXXII, 24.

p. پوشاندن *pūshāndan*, transit. پوشیدن *pushīdan*; tegere, vestire, induere, Genes. XLI, 42.

p. پولک *pūlak*, (forsan *diminutivum* a پول *pūl* squama) squamula, squama, Deut. XIV, 9, 10. Pro پولک alibi in *Pentateucho* perf. ut Levit. XI, 9, 10, 12, &c. legitur پدیجه *padījah* suama.

p. پهلوی *pahlūwī*, prope, apud, ad, juxta, Genes. XXXIX, 10. &c. Deut. XI, 30. XVI, 21, a پهلو *pahlū* latus; quæ notiones, ut natura coherent, sic & in multis linguis vel iisdem vel cognatis insigniuntur vocibus, e. g. hebr. רחב latus, & juxta, apud, &c. Conf. ar. عند & chald. ܥܢܕ. Pro پهلوی interdum occurrit پهلووی *pahlūwyī*, Levit. VI, 10. X, 12.

p. پیچیده *pēchīdah*, pr. convolutus, contortus; epitheton serpentis majoris, Hebræis שׂוֹפְרִיִּם *šōp̄rīyīm* dicit, hocce nomine ideo insigniti, quod convolutus in arena lateat, Genes. XLIX, 17. Versio græca, quam in sensu hujus loci reddendo secutus videtur interpres perficus, per similem metaphoram hebr. שׂוֹפְרִיִּם I. c. reddidit ἐγκαθήμενος *insidians*.

p. *طراز* *tarāzah*, pulchritudo, amœnitas, Deut. III, 4, 13. Unde hæc translatio sit petita oppido non patet. In textu hebr. II. cc. ut &, Deut. III, 14, quo loco versio persica, in eodem fere sensu ac supra, pro *طراز* habet *طراز* *tarāzah* ornatus, elegantia, legitur hebr. vox *אָרָב*. Vocabulum *אָרָב* II. cc. pro nomine proprio vulgo quidem habetur. TAWUSO vero forsitan ita visum est, quasi foret compositum ab hebr. *אָרָב* textura, & ar. *أَرَب* exercitatus, versatus & peritus fuit. Hac saltim ratione exponere liceret ortum persicæ vocis *طراز*, quæ idem esse videtur ac *طراز* *tarāz* simbria intexto auro insignis, vestis pretiosa, quæ principi textitur, acupiscum & artificiosum ornamentum; elegantia. Hinc *بخشي طراز* *bakhsī shī tarāzah* portio elegantix, Deut. III, 14, eslet: elegantissima loca, elegantissimi terræ tractus. Amœnitatis vero notionem ex hebr. *אָרָב* facile eruere cum non liceat, morique interpretis persici omnino repugnet diversis modis, ubi nulla adlit necessitas, persice reddere voces hebræas; vocabulum *طراز* *tarāzah* pronuntiandum malimus *تيراز* *tirāz*, i. q. *طراز* *tirāz* versificatio, (vide *Lexicon* RICHARDSONI) unde notionem cuiusvis elegantis compositionis & elegantix derivare liceat, vel forsitan, pro *طراز* legendum *طراز*, ut &, Deut. III, 14, occurrit.

p. *ترسیدگار* *tarsīdgar*, a *ترسیدن* *tarsīdan*, qui timet, cultor, Genes. XXII, 12. Loco citato translatio persica bene

se habet, minus vero recte vox ترسیثکار adhibetur, Genes. L, 19, ubi hebrææ voces, תָּחַר אֱלֹהִים מֵנִי, a TAWUSO forsan explicatæ hocce modo: qui sub Deo ego h. e. cultor Dei sum, unde perforce translatae leguntur, ترسیثکاری خدا من tarsīdgārī khudā man cultor Dei ego sum. Quæ tamen versio, eidem etsi præcesferint paraphrases chaldææ JONATHANI & ONQUELOSI nec non versiones syriaca & arabica, haud est aptissima, tum, quod hebr. הַ ut *relativum* valde raro præponatur particulis, tum, quod תָּחַר אֱלֹהִים in significatione *cultoris Dei* alibi occurrere vix ostendi possit. Quin potius verba textus hebræi supra allata videntur explicanda: num Deus sum? h. e. num consilia a Deo decreta multare possum? *sive negative*: nonne pro Deo sum? h. e. nonne ego sum instrumentum, quo Deus utitur. Hinc sensus verborum תָּחַר אֱלֹהִים מֵנִי perforce expressus, foret: ها بجای خدا من hā bajāi khudā man, sive هذه بجای خدا من hanah bajāi khudā man.

p. تسیدن *tasīdan*, exstingui, suffocari. Verbum تسیدن *tasīdan* assumere coacti sumus eam ob causam, quod تسد *tasd* (futurum تسیدن) occurrat, Levit. VI, 12. Terminatio تسیدن quam hic apposuimus, petita est e voce تسیده *tasīdah*, quæ in *Appendice Lexici Meninskiani* nec non apud RICHARDSONUM legitur. Fundamento passivæ significationis supra allatæ, quæ huic competit verbo, est ipse textus hebr. in quo l. c. legitur verbum פָּבַח quod in forma kal passivum involvit significatum. Melius tamen foret loco allato pro تسد legere شود

tasīdah shūd, quod &, Levit. VI, 13, obvenit,
 a *tasīdah shudan*, extinguī, suffocari.

p. *tashnah astān*, nomen derivatum, appensa
 terminatione *astān* pro *stān*, quæ formandis nominibus
 loci infervit, formatum a *tashmah*, locus siticulosus, Deut.
 VIII, 15, *tashnah astān* loco allato omnino recte respondet hebr.
 voci *תַּשְׁמַח*; unde vero ortus *תַּשְׁמַח אֲסְתָּן*, Deut, XXXII,
 10, fit petendus, non æque clare patet. Textus hebr. l. c. hæc
 habet: *תַּשְׁמַח אֲסְתָּן וְלֵל וְשִׁמְשֵׁן*, quas voces TAWUSUS perfice transtu-
 lit: *sahrā tashnah astān* desertum loci siticu-
 losi. E comparatione verborum utriusque textus patet vocem
וְלֵל, quæ soli descriptioni & explicationi *תַּשְׁמַח אֲסְתָּן* infervit,
 plane omisam esse ab interprete persico, vocabulum vero
וְשִׁמְשֵׁן translatum esse per *תַּשְׁמַח אֲסְתָּן*. Quæ translatio vocis
וְשִׁמְשֵׁן, solius sensus habito respectu, cum loca aquis caren-
 tia vulgo sint desolatissima, defendi quidem potest. Fieri quo-
 que potuit, ut paraphrasis JONATHANI, in qua, Deut, XXXII,
 10, *בֵּית צְחָחָה*, locus siticulosus, occurrit, translationi persi-
 cæ præberet aniam.

תַּבְּעָה hebr. *תַּבְּעָה*, fons tubæ, clangor. *תַּבְּעָה* est vel
to chald. *תַּבְּעָה תַּבְּעָה* clangor, vel nomen derivatum, affixo *t* for-
 matum ab hebr. *תַּבְּעָה*, quod in *Bibliis hebræis*, e. g. *Ezech.*
 VII, 14, occurrit. In utroque casu vox *תַּבְּעָה* descendit a
r. chald. & hebr. *תַּבְּעָה*, infixit sonum in tubam, clancit.
 Quemadmodum SUECI loqui amant — *stöta i trumpet*. Hæc
 tamen derivatio pro certiori est habenda ideo, quod pro
תַּבְּעָה

תְּקִיעָא quoque legatur תְּקִיעָא, quæ vox appenso ך, formata est a תְּקִיעָא. תְּקִיעָא זָדָן takīcā zadan, Num. X, 3, i, q. תְּקִיעָא זָדָן takīcāh zadan, Num. X, 4, 7, 10, clangere sono æquali, opponitur enim תָּו זָדָן tarwīcāh zadan, Num. X, 7, clangere sono fracto.

p. תְּנֻכָּהי tunūkah, diluſio, expansio, attenuatio תְּנֻכָּהי תְּנֻכָּהי dāmā diduſiones laminarum, laminæ tenuiſſimæ malleo diductæ, Num. XVI, 38, ubi תָּו hebr. תְּנֻכָּהי per תְּנֻכָּהי perſice recte translatum eſt. Minus vero bene hebr. vox תְּנֻכָּהי per תְּנֻכָּהי reddita legitur, Levit. VIII, 23, 24. XIV, 14, 17, 25, 28. Exod. XXIX, 20. תְּנֻכָּהי nempe a r. fyr. תְּנֻכָּהי defecit, finitus eſt, (vide SIMONIS *Lexicon*) non eſt tenuitas, ſed extremitas, extremum. In quem errorem eo inductus fuiſſe videtur TAWUSUS, quod iisdem fere litteris ſcribantur vox hebr. תְּנֻכָּהי & perſ. תְּנֻכָּהי.

תְּוֹדָה hebr. תְּוֹדָה (a r. hebr. תְּוֹדָה) confeſſio, publica declaratio; *ſpecialiter* publica declaratio animi grati, & *metonymice* ſacrificium, quo gratus animus declaratur, Levit. VII. 12. Fieri quoque poteſt, ut תְּוֹדָה זָבַח zābhat ſacrificium, ante תָּו תְּוֹדָה l. c. per ellipſin ſit omiſſum

תְּוֹרָה hebr. תְּוֹרָה, (a r. hebr. תְּוֹרָה) lex, Deut. XVII, 11, XXVII, 3, 8. &c. Pro hacce hebr. voce legitur תָּו ar. תְּוֹרָה shari‘at lex, Deut. XXXIII, 4, 10. Præterea תְּוֹרָה occurrit in verſione perſica, Deut. XXXIII, 2, quo loco in textu hebr. legitur תְּוֹרָה. Origo vocis תְּוֹרָה hoc loco procul dubio repetenda eſt e paraphraſi chaldæa ONQUELOSI, in qua legitur

(nimmen)